

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ד.

1. בואת יבא אהרן אל הקדש בפר בן קמץ לחסאת ואיל לעלה: ויקרא טו ג
2. כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשה לכפר עליכם: ויקרא ח לו
3. וישכן בבוד ה' על דר סיני ויכסרו הענן משת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן: שמות כו טז

תנא בפרק (ד) (הערל) (יבמות דף עד): דכירא ליה דאפילו מדאורייתא לא הוה בעיניו יום אלא דעמא מת דכתיב צהייה פרשה וטובל יום דערך דאמי בק"ו מטמא מת א"כ לדידיה צובל נדה לא אחי בקל וחומר דאיכא למיפדך מה לעמא מת שאינו מטמא משכח התחמתו כעליון כצובל נדה ושמת ריב"ז כוותיה סבירא ליה:

נכנסו ס"ם תחת רם. דלאו גמרי דרשה גמורה היא הא דגמרי ממלואים אלא אסקמחא בעלמא דעיקר קרא דכאשר עשה ביום הזה יש לפרש דביום ראשון של ז' ימי המלואים אמר להם כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות כל ז' ימי המלואים וכן פרש"י פשוטו בפירוט חומש ומיון דאסקמחא בעלמא הוא אין למוש אי אמרינן נכנסו מים תחת דם: דהוא **הזאת** בסניי מי הוה. וא"ת והא הוא בסניי הואת דם דכתיב (שמות כד) ויקח משה את הדם וירק על העם ויש לומר אותה זריקה לא הימה צבייל טהרה שהרי לא על משה לבדו נזרק אלא על כל העם אלא דם הברית הוא דכתיב (שם) הנה דם הברית אשר כרת ה' עמכם אי נמי ה"ק הזאה כל ז' בסניי מי הוה וסימיה לי דלקמן בפיקוקן (דף טו) אמרינן אחד זה ואחד זה מיון עליו כל ז' ומסיק דלגד משבת ויש לומר במלואים הו"ל הזאה כל ז' אצל ביום הכפורים דורות האחרונים גזרו על ההזאה משום שבות ואסרוה בשבת וסימיה לי דלקמן מפרש ראשון שמת שלישי שני שמת שלישי וכו' ומנא ליה לגמרא דעמא דרבי מאיר משום חששא לימא משום דגמר ממלואים דהו"ל הזאה כל ז' ושמת רבי יוסי דרבי חנינא דקאמר הכי לקמן סבירא ליה כריש לקיש דלא גמר ממלואים אלא מעלה בעלמא משום הו"ל הזאה כל ז' ומנא ליה לומר אפילו מתן דגמר ממלואים סבירא ליה דקרא אסקמחא בעלמא וא"כ אי לאו דאיכא עמא קת"ל לא הוה מלרכי רבנן הזאה להכי איצטרך לפרשי טעמא: **תניא** בוותיה דריש אקיש. דרבי יוסי הגלילי ס"ל כוותיה תימה לי וכדרי יוחנן נמי מי לא תניא הא ר"ע ס"ל כר' יוחנן דלא יליף מסניי וי"ל כבר אייתי לעיל תניא כוותיה דרבי יוחנן דעדיפא מינה דמתמינן סממא כרבי יוחנן והדר קאמר תניא נמי כוותיה דרבי לקיש אכל תימה לי מאי קא מיימי מהא דמיא כוותיה דרבי לקיש דלמא רבי יוחנן אמר לך אלא דאמר אפילו כרבי יוסי הגלילי אלא בסניי הכי הוה אכל לדורות לא גמרינן מינה לומר דתסגי בפרישת ששה [משה] וכל ישראל עומדים וכו' והיינו כר"ע אלא כרבי עקיבא דריש ליה לקראי מסממא דר' יוחנן רביה אמרה ואף על גב דלא אמרה משמיה דרבי יוחנן אשכתן נמי בס"פ האשה רבה (יבמות דף קא:) כי האי גוונא אזל רבי אלעזר אמר לשממיה ולא אמרה משמיה דרבי יוחנן אקפד ר' יוחנן וכו' עד אף ר"א תלמידך יושב דורש והכל יודעים שמתוך ה"א אס כן רבי יוחנן דריש ליה לקראי כר"ע: נמוק

לעומא ביום. שמת אס זיקק לאשמו ומראה דם שבעת ביהא ומנא טמא שבעת ימים כמשפט צובל נדה ולא יכול לעבוד ביום הכפורים: זה וכו'. כהן דיום הכפורים וכהן דפרה: כל שבעה. ימי הפרשה: מכל הטאות שבו **ס**. מכל פרה ופרה היו נמנין קת"ל למשמרת מן האפר כחלי כן שנינו במסכת פרה (פ"ג משנה יא). ואני שמעתי (ז) אפר פרה של משה לא כלה: דהו"ל נמי הו"ל. בפרישה דמלואים כל ז' דכתיב (ויקרא ח) וז' על אהרן וגו' וכתיב שבעת ימים ימלא את ידס כל ז' עשה להם כחוק יום הראשון: ו**במלואים דם**. הזאת מלואים של דם דכתיב: **דמי ר' חייא כו'**. לקמיה בשמעתין מיימי לה: **מעלה בעלמא**. כפרה כדלקמן וכו"כ לכבוד כניסת מתנה שכינה: **תניא כוותיה דרבי יוחנן**. דליף ממלואים: **כריש לקיש**. דליף מסניי: **בואה**. קרא ימירא הוא כדלקמן למדרש ביה ודרוש ביה הכי בואת התורה האמורה בענין במקום אחר יבא אהרן אל הקדש: **מאי היא**. בלחה עינן: **וסימא יום אחד**. עבודת שמיני הוטלה עליו שנאמר (ויקרא ט) קרב אל המזבח: **לאפוקי לדוקים**. שהיו משנין עבודת קטורת יו"כ כדלקמן בזוילא לו דף (ג.) שהיו נמנין הקטורת על האש כחוק ואחר כך מכניסים: **וכסם שמפרישים**. לא מקרא יליף לה אלא מעלה בעלמא: **לחנכו**. ללמדו: **אמרה**. אמר מעתה: **מאי בואה**. לשון נקבה פר ואיל דכתיב בתריה לאו נקבות הן: **שפט מינה**. בענין מלואים ופרישה לשון נקבה: **כהן גדול קמא**. אהרן לבדו כל ימיו אצל (ז) דורות הנאים לא מנהוג שלא נאמר אלא אהרן: זה (ז) **מעשה כו'**. כלומר אי אחי יכול לומר ויכסהו להר ולא למשה ואילו ששה ימים הן שהיו מראש חדש שנאזו לסיני עד יום מתן תורה ואין כאן פרישה כלל למשה שהרי אותן ששה ימים עלה וירד בהשכמה להוסיף על פרישתן מן האשה ומלות הגבלה זאת לא תאמר לפי שזה מעשה היה אחר עשרת הדברות בתחילת ארבעים יום שנכנס למחנה שכניה להיות שם עם ה' לקבל הלוואת ולקמן (ז) מפרש מהיכא פשיטא ליה דאמר עשרת הדברות היו ששה ימים הללו: **ר"ע אומר**. קודם עשרת הדברות היה וששה ימים הללו הם ששה ימים שמראש חדש עד יום מתן תורה ובשניעי קבלו ומושה וכל ישראל עומדים לקבל עשרת הדברות כדאמרינן (מסכת דף כד.) אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמענוס ואחר כך עלה כדי לקבל את הלוואת ולא היה שם פרישה כלל: ויכסהו

(א) לקמן ת. (ב) [במדרש יו. (ג) ע"ג.] (ד) [ג"ל כל הנכנסים (ח).]

הגרות הב"ה
(א) רש"י ד"ה ס"ג ט"ו אכל דבורות: (ב) שם ד"ה זה היה מעשה כ"ל:

חוס' ישנים
הזאה בסניי מי הו"ל. וא"ת לדידיה נמי דלא יליף פרישת סניי מקרא הו"ל דכפרה מנא ליה וי"ל דרבי פרה ניחא ליה משום דכמה מעלת היו כפרה אכל כאן לא היו מתקנין הו"ל מלמס: בואת יבא אהרן. בירושלמי מפרש דהואת פרה מדברת ממלואים שממיר כמותה בני אהרן שהיה ממלואים: ורש"י תלמידי חכמים. מה סני אלא טובים השנים מן האחד: ת"ח ת"ח פרה ששה ביום הוה. מה לומר לכפר מתקין ליה ליום הכפורים לדורות: